

Ügyességi próba

A vizsga napját megelőző éjszakát átvirrasztottam.

Engem is elkapott az általános vizsgaláz. Utolsó napon végig a közlekedési szabályzatot tanultam. Az utolsó órát délben két óraker tartottuk, pokoli hőségben. A Warszawa motorja többször bedöglött, miközben az utolsó kapcsolásokat próbáltam még ki, az ügyességi próbát, a kocsiszínbe helyezést háttal, s a többieket. Ezekről félttem. Hat perc alatt kellett elvégeznem. Mi az ördögöt csinálók, ha bedöglük a motor? — Mit csinálnál? Semmit, vizsgázol még egyszer — mondta Sfiri természetes mosollyal. — Veszel két-három órát, hogy tökéletesítsed a tudásodat, újra vizsgázol, sikerül, és kész. Másodszorra lehetetlen, hogy ne sikerüljön. S az összegben is benne van.

— S ha bedöglük a motor, mint ma?

— Mit akarsz, mindenben lehet peches az ember.

— Hogy-hogy peches, Sfiri úr? Az én hibám, ha bedöglük a motor? Ilyenformán hibámon kívül megbukhatom számtalanszor a vizsgán.

— Megnézegetem ma délután még, hogy ne csinálja meg holnap is ezt a figurát. Bár „Walewskával” sohasem tudhatja az ember. Elnyűtt kocsik már ezek, mit várjunk tőlük. Tanulóvezetők kezén vannak. Mit csináljunk.

— Hogy-hogy mit? Adjanak nekem más kocsit!

— Jó vice! Honnan?

— De a pénzt el tudták venni!

— Ne bosszankodj potyára. Inkább gyere, próbáljuk ki újra, hátha beindul. Talán én vagyok a hibás? Velem ugyan hiába veszekszel, nem én felelek mindazért, ami itt ma történik.

Ebben igaza volt.

Az utolsó óra is lejárt, úgy-ahogy. Az izzó napon alig tudtam hazamenni. Lezuhanyoztam, ledőltem, újra kezembe vettem a közlekedési szabályzatot, s addig olvastam, amíg bele nem fájdult a fejem. Úgy éreztem magam, mint az egyetemen, pontosan olyan rossz érzésem volt. Mi minden függ egy vizsgától, a szerencsétől, ami nem jelent tulajdonképpen semmit, nem mond el semmi lényegest a vizsgáztatotról. Este lementem, sétáltam egy félórányit a negyedben, kábultan néztem a gesztenyék és ecetfák koronáit, miközben keblem mélyén a holnap vizsga törét éreztem. Iskolas koromban voltam hasonlóan, számtan vagy fizika dolgozat előtt. A megismétlődő érzés banalitásomat, elhibázottságomat, középszerűségemet juttatta eszembe.

Korán érkeztem, negyedórával az írásbeli előtt, de az udvar már tele volt, mindenki elgyötörtnek látszott. Legtöbbjük kezében a közlekedési szabályzat volt, nem néztek semerre, kihasználta az utolsó perceket is. Ahogy beléptem, Sărătescuné szaladt felém az udvar túlsó feléből, messziről köszöntött, jött, átölelt és megkérdezte, hogy félek-e. Azt mondtam, igen, hogy megnyugtassam, ő meg azt mondta, alig áll a lábán, nem is kellett volna eljönnie, két napja beteg, valami epertől, nagy láza volt és diaréja, csak eljött, hogy itt legyen, bár tudja, hogy nem fog csinálni semmit, s csakis a betegsége miatt, de legyen, ami lesz. A mérnökünk is ott pörgött a tanulók között, ugyanabban a kifényesedett nadrágban, mint mindig, csak más nyakkendőt viselt; egy piros-fehér csíkos. Körülötte álltak a főnökök és a besorozottak is, akik mintha díszgyűlésre öltöztek volna, alvatlanok voltak, de frissen borotváltak, s így mintha kővérebbek lettek volna. A főnöknek is ki voltak öltözve, hajuk frissen ondolálva, körmük frissen lakkozott. Az a nő, aki egész télen és tavasszal kalapot viselt, mentolos cukrot kínált körbe, s azt állította, hogy ez meg-

nyugtatja az idegeket. A barkós mérnök, miközben a fülét piszkálta, előadást tartott a főhadnagynak, aki mindig jól felelt a mechanikai szemináriumon: hagyja csak, tudjuk mi, hogy megy ez itt is, kivételezés van, és sajnálja, hogy nem beszélt az unokabátyjával, van egy unokabátyja a pénzügynél, az biztos elrendezte volna, csakhogy épp most ment kiküldetésbe, külföldre, de majd meglátja, hogy hányat húznak meg, ha tud is, olyanok ezek, először is rendeletet kapnak, hogy bizonyos százalékot el kell húzni, nem mehet át mindenki, az éberség mindenekfelett, itt is, aztán meg csinálják az eszköket, hogy elijesszenek, nekem ne mondja, hogy nem így van. A hadnagy félt ettől az eszmefuttatástól, állandóan nézett körbe, hogy hallja-e valaki. A karmester kétségbeesetten lapozta a közlekedési szabályzatot, valamit nem talált; néztem mozdonyfűtőének is beillő vastag karját, és képtelen voltam elképzelni, hogyan vezényel vele. Végül beszólitottak a terembe.

Itt is ültünk félórányit, anélkül, hogy egy vizsgáztató is megjelent volna. Több nő tömörült egy fodrásznő köré, aki kérdéseket tett fel a szabályzatból. Rendre válaszoltak, mindenik tudott valamit, kivéve egy barna szemű, ősz haját apró kontyba tűző, szemüveges száraz kórót, aki fehér blúzt és egérszürke maxiszoknyát viselt; ez mindent tudott, akármit kérdezhetek tőle; olyan pici volt a szája, hogy csodálkoztam, miképpen férnek ki rajta a szavak. Nem volt öreg, csak besavanyodott szűz képe rontotta el, mellkasa mint a deszka, csipője sem volt, és a túl modern ruha úgy állt rajta, mint egy seprűn, de tudni tudott, ez nem vicc, ennek biztos sikerül, mindenikünket lepipál mechanikából, s a kormánynál megbosszulja rútságát, szüzességét, férfiyűlöletét.

Megérkezett egy fiatal, jóképű milicista főhadnagy, kiosztotta a papírokat és a kérdéseket, s leült a katedrához. Másfél óra állt rendelkezésünkre. Húsz perc alatt befejeztem, és körülnéztem. A főnökök és a beosztottak sügni próbáltak egymásnak, ezt gyerekes igyekezettel leplezték, igen mulatságosak voltak. Hátranéztem, és egy tisztviselő sietve vágta zsebre a puskát. Kimentem. Reméltem, hamar befejezi mindenki, s korábban kezdhetjük a vizsga gyakorlati részét. Ezt ugyan remélhettem, legalább a fele az utolsó pillanatig bent maradt. Azt találgattam, melyik teremben lehet az anyafarkas, mert nem volt velünk.

Egy óra és 45 perc múlva kihirdették az eredményt. A kötelező negyvenkét pontot oldottam meg a lehetséges negyvenhatból. A szűz hárpia mind a negyvenhatot tudta. Egy óra múlva találkoznak a Filaret állomásnál, ahol a gyakorlati vizsga lesz.

Itt is legalább másfél órával később kezdődött a kihirdetett időpontnál. Fél egykor az Elena Doamna utcában voltunk, egy fátlan, napos utcában, ahol a kocsivezetői próbákra került sor; az idősebb tanulók már alig lihegtek, arcuk kivörösödött. Az utcán gyerekek játszottak, az ablakokon férfiak néztek ki, bizonyára éjszakai műszakosok, arcukon jól látszott, hogy élveznek minket. Valószínűleg már meg szokták ezt az ingyen cirkuszt, s minden esetben kijutott nekik az élvezet, hogy lássák, az a technika valósága kegyetlenül szétzúzza az élet pózait, álméltóságát. A főnököknek kezdett lazulni a frizurájuk. A fűtő-karmester fémpénzzel kopogtatott meg egy ablakot, és egy pohár vízért könyörgött.

A hőség ellenére mindenfelől a fáradhatatlan tanácsadás hallatszott. Egyesek enerváltan hallgattak, nem akarták növelni a kollégák esélyeit, hiszen ez azt jelentené, hogy kisebbitik a saját esélyeiket; egy ideig hallgattak, de aztán felülkerekedett a vágy, megmutatni, hogy ők mindent tudnak, beszélni kezdtek, értékes titkokat szórtak. Amikor beszáll a kocsiba, s a milicista azt mondja: eressze, hogy menjen, könnyedén félrelöki, kinyújtja a jobbát, megvizsgálja, hogy a milicista melletti ajtó jól be van-e téve, olyanformán, mint azok a sofőrök, akik hosszú útra indulnak, s biztosítják magukat arról, hogy semmi sem veszélyezteti az utasok életét, ez rendkívüli hatást kelt. És ne menjen túl gyorsan, megijed a milicista, ő is ember, s a végén rossz osztályzatot ad. Nagyon vigyázzon, ha azt mondja, álljon meg, mert cigarettát akar venni: ez biztos egy olyan utcában van, ahol tilos a megállás, ne álljon meg, ne higgyen neki. És semmi esetre se ellenkezzék vele, bármilyen történe is, mert feldühödik, s minden veszve van. Sărătescu asszony azt magyarázta

mindenkinek, hogy milyen diaréja volt, egy kiló telemea túrót evett meg, s mit tudom én hány almát, úgy állította el, mert attól fél, hogy megint előáll a diaréja ebben a hőségben.

Aztán megjelentek valami munkás kinézésű férfiak, s kezdtek felállítani az oszlopokat az ügyességi próbákhoz. Megjelent egy kicsi, a milícia színeire, kék-fehérfestett Dacia is, fene antennával, szirénával meg hangszóróval ellátva. A vezető egy beugróba állt be, mesterien hátrált, s mindenből sóhaj szakadt fel, amikor kilépett a kocsból egy alacsony termetű, sörtés arcú kapitány, a szemét elfedte a tányérsapka. Elővett egy listát. Megjelentek valahonnan az instruktorok is, megláttam Sfirit, aki bátorítón intett felém. A sarkon túl álltak a kocsik — minden tanuló azon a kocsin vizsgázott, amelyen tanult —, ezek között „Walewska hercegnő” is, a rosszullét környékezett, hacsak az agyonnyomorított motorjára gondoltam. Abban a pillanatban, amikor a kapitány az első vizsgázót szólította, megjelent az anyafarkas is.

Hatalmas Taunusszal jött. A pofa, aki vezetett, az utca végén parkírozott, a nő után szállt ki, akkurátusan bezárta a kocsit, s aztán végigpróbálta az összes ajtókat. Az anyafarkas halványzöld absztrakt mintás ruhát viselt. Éreztem, hogy az alvatlanságtól sápadt vagyok, s a hónom alja csuromvíz; a nő közeledett, észrevettem, hogy ő is izzadt, látszott a ruháján, mit tegyünk, az istennőknek is van hónaljuk, mi több, még szőrzetük is van ott; egyébként ha izzadt is volt, dühített ez a nő. A kísérője meglepően fiatal volt, középtermetű, alig lehetett egy ujnyival magasabb a nőnél, világos gesztenyeszínű haján nyílegyenes választék, szeme szeszinű. Olyan tág volt az orrcimpája, hogy profilból bele lehetett látni az orrába. Vékony volt, keskeny csípőjű, keskeny vállú, fehér inget viselt nyakkendővel, cigarettaszínű nadrágot és szandált 'harisnyával, hm. Úgy nézett ki, mint egy hűtőszekrény, tetőtől talpig zománcozott, izzadságnak nyoma se, apró keze bal gyűrűsujján, a karikagyűrű mellett, háromemeletes arany pecsétgyűrűt viselt. Éppen mellettem álltak meg a járdán, nem is volt olyan fiatal a pasas, csak ez a sima-stilizált-fennkölt modor tette azzá; olyan embert játszott, mint aki legalábbis az emberiség sorsának megoldásával emésztí magát. Remekül manipulált a vörös anyafarkassal, ahogy karonfogta és irányította a járdán, s ahogy határozottan leállította, ő pedig, amilyen keménykötésű volt, hagyta magát, tette a kislányt, a férfi az úr, ő alázatos követője. — Babikám — fejezett be egy mondatot —, menj és kérd meg, hogy vizsgáztassanak az elsők között, egyébként délutánig itt kell maradnod, én pedig nem várhatok.

— Nem tehetem, Piki, halok meg a félelemtől — felelte a nő. Először hallottam a hangját, kissé rekedtes volt. S nem valami előkelő hanghordozás! A csinos diplomata rangján alul házasodhatott, talán éppen egy bárból vette el!

— Picuskám, jól tudod, hogy fél kettőkor vár a miniszter elvtárs.

Mindig bolondultam azok után a férjek után, akik ha csak a feleségükkel beszélnek is, pillanatig sem felejtik, hogy ők kik, minő felelősségteljes munkát végeznek, kivel van dolguk, ki vár rájuk. De milyen alapon képzeltel magam különbnek, hogy hasonló helyzetben azt mondanám, „vár rám a miniszter”, vagy „ez ez”, vagy éppen „az a tintanyaló”, vagy valaki még rosszabb? Csak lettem volna én is olyan szerencsés helyzetben, nézd csak, hogy mondtam volna: „az elvtárs”, s nem botlott volna bele a nyelvem.

— Hagyd, beszélék én a tiszttel. Várj egy percre — mondta a férfi, és a kapitány felé indult.

Az anyafarkas egyedül maradt mellettem, és én nem mertem egyenesen ránézni, úgy éreztem, túl nyilvánvalóan lépném át a Piki birodalmának és jogainak határát, de szemem sarkából csak észrevettem, hogy az ő szeme is karikás, ő is ideges; ezt élveztem kissé, tehát ő sem mindig olyan magabiztos, nem mindig néz felülről, ő is csőbe esik néha.

Ellenkező irányba fordultam. Az első vizsgázó éppen keményen döntötte le a botokat az ügyességi próbánál. Négyet levett az ötből, másodszori próbálkozásra jól állt be, de helytelenül parkolt, s ezzel le is járt az ideje, kiszállt a kocsból, éppen

a karmester volt. Piki visszajött, és azt mondta az anyafarkasnak: — El van intézve, negyediknek szólítanak! Aztán körülnézett, keresett valakit, akivel szóba elegyedhetne, és engem szólított meg, lévén hogy én álltam a legközelebb hozzá: — Az ördögbe is, csinálják az eszüket ezek a gazfickók! Hogy felnőtt embereket csak úgy meghúzzanak, ehhez pofa kell, nem?

„Gazfickók”, „pofa”, ez nekem szólt, hogy népszerű legyen. Méltóságteljes lealacsonyodás hozzám, és úgy beszélt, ahogy engem képzelt beszélni. Szerinte ezek a szavak lehetnek az én szókészletemben, ő pedig kis áldozatot hozott, kiejtvén ezeket, persze azért is, hogy egy másik értékét is fitogtassa: milyen remekül tud alkalmazkodni bármilyen környezethez, hogy tud egyszerűen, hétköznapian beszélni.

Olyan grimaszt vágtam, ami nem jelentett sem igent, sem nemet. Nem hagyta magát.

— Végső soron ezekkel nem érdemes kikezdeni. Akármit mondanak, rájuk kell hagyni, nekik is van büszkeségük. Nem lehet logikusan megmagyarázni nekik valamit, s bezonyítani, hogy neked is igazad lehet, mert feldühödnek. Utottan mosolyogtam, s elfordultam, lássam, mit csinál a többi vizsgázo. Most még a karmester-nél is gyengébben ment valaki, egy Hillmannal, olyan lassan hajtott, hogy semmi esélye sem lehetett egy negyedórán belül megcsinálni a próbákat.

Úgy is volt. A tisztnak elfogyott a türelme, felugrott, odament a kocsihoz, mely olyan lassan ment, mintha aláaknázott területen haladna, és megmutatta a tanuló-nak az óráját. A tanuló megadóan kiszállt: a szűz skorpió volt, a szája meg a szeme teljesen eltűnt, arca hamuszínűvé lett. Nem tudtam, növelje-e az önbizalmamat az, hogy még ez a született jeles tanuló is elbukott, vagy talán még jobban féljek? Mellettem a vörös anyafarkas idegességében toporgott, és pillanatonként ismételtette: — Jaj, Piki, nem bírom már, rosszul leszek, belepusztulok!

Piki nyugtatta, ahogy tudta. Érzett a hangján, hogy fogytán van a türelme, de uralkodott magán, hogy az anyafarkas ne essen egészen össze.

A következő, akit szólítottak, ugyancsak nő volt, ugyancsak öreg, kínos bukás volt. Körülöttem röpködtek a különböző megjegyzések; egyesek nyíltan örültek társaik bukásának, másokon úgy látszott, őszintén sajnálják őket, de a legtöbb arcról inkább gúnyt és elégedettséget olvastam le. A fiatalok mintha inkább az öregek bukásán mulatnának, megint egy öregasszony következett, aki végig hibázott, s nem akaródzott neki befejezni már egyszer; az anyafarkas magánkívül volt, szerintem az öregasszony után kellett szólítsák, Piki pedig, elvesztvén türelmét, gyűlölettel súgta a fülembe:

— Én nem értem, miért engedik őket vizsgálni, ez nekünk, fiataloknak való! Nézze ezt a szerencsétlen satrafát, otthon keresi a halál, ő meg kocsiról álmodik! Milyen joggal kell még neki kocsi? Miért nem fogott bele ebbe a dologba húsz évvel ezelőtt?

— Mert húsz évvel ezelőtt a kocsi polgároknak kijáró luxus volt, senki sem gondolhatott kocsira! És miért ne volna joga hozzá? Hogy legyen neki is, mint mindenkinek! Te mivel érdemelted ki ezt a jogot? Idejében jöttél a világra, hogy ne kelljen szenvedned, és ennyi, és ezért azt hiszed, neked minden kijár! Ha most az ő korában lennél, pont úgy tülekednél a sofőrvizsgán! Ez a néni nem volt olyan mázlis, mint te, s mégis azt hiszed, hogy a te helyedet foglalja el!

Ezt odamondtam, és most már nem lehet jóvátenni. Felkészültem a legrosszszabra, sokan ezek közül, ha sértve érzik magukat, képesek neked menni, s csakis ezt, mert valóban azt hiszik, hogy nekik minden jár, és nem túrik, hogy valaki kétségbe vonja a jogukat. Na, de ezzel nem lett dolgom, ez szelíd volt. Belezöldült, valamit morgott, és eltűnt, közelebb ment a tiszthez, hogy lássa, mit csinál a felesége. A felesége követte, de előbb csodálkozva nézett keresztül rajtam, mintha azt mondaná: „nézd csak, ezen a helyen áll egy ember”, hiszen csak most vette észre, hogy létezem egyáltalán.

Kissé felfrissülten mentem én is a vizsgáztatók felé. Az anyafarkas beült a kocsiba, megkezdte a próbákat, egyet megismételt, mert a kocsi hátuljával levert

egy oszlopot, de egyébként jól csinálta, idejében befejezte, átment. Az első, akinek sikerült közülünk, és győzelmével mintha a férje megsértése miatt állt volna boszút rajtam. Utána még sikerült egynek, egy alacsony gyerekképűnek, aki cseh névre hallgatott, Dolacek vagy valami hasonló neve volt. Utána az a nő bukott meg, aki a télen fazék alakú kalapokat viselt: rém rosszul vezetett, és felugrott a járdára, amivel végképp kiesett.

— Ezek nagyon gyengék, ezek mellett te ász vagy. — Sfiri állt a hátam mögött.

— És ezek most mit csinálnak, ha elbuktak?

— Mit csinálnának? Újra vizsgáznak.

— A második vizsga szelídebb?

— Azt mondják.

— S aki másodszor is elbukik, mit csinál?

— Mit csinálna? Lefizeti újra az összeget, és megint vizsgázik.

— Senki sem hagyja abba?

— Hogy hagyják. Vannak, akik húsz éve gyűjtenek kocsi. Na, sok sikert, te következel.

És azonnal hallottam is: — Andreescu!

Legyen, ami lesz. Nyelvemmel keresztet rajzoltam a szájpapdlásomra, beültem a kocsi, és vártam a tiszt jelzését. Mindenki engem nézett. Széles mosollyal választottam. Bármi történjék is, azt ne gondolják, hogy félek, ezt az örömet nem szerzem meg nekik.

Túl gyorsan indultam, a második oszlopnál fékezni kellett, hogy legyen időm elkapni a kormányt. Ez a kezelhetetlen, lusta autódiszónóság, és olyan nagy, hogy sohasem tudja az ember, milyen távolságra van az oszloptól. Az összes tájékoztató jelet elfedte előlem a karosszéria. Befejeztem az ügyességi próbákat, belenéztem a visszapillantóba: hátul minden oszlop áll. Szinte hurrát kiáltottam. Nagyon reszketek a lábaim, a bal a kapcsolón, a jobb a sebességváltón. Fékezésnél úgy ráztam a kocsit, hogy minden hajlata visított. Jól hátráltam, kijöttem, három mozdulattal kanyarodtam. Hátravolt még az oldalra parkolás, amitől valóban nagyon félttem. És pont akkor állt le a motor, amikor az egyesből váltottam át, hogy a parkolóhelyhez közelítsek.

Még mielőtt felfogtam volna, hogy mi történt, pár pillanatig mozdulatlanul ültem, kezem a kormánykeréken, fejem üres. Aztán homályosan, mintegy ködön át, az első óra jutott eszembe, jobb kezemmel elengedtem a kormányt, és újra elcsavar- tam a kulcsot. A motor beindult, a kocsit hátraugrott, elfelejtettem átkapcsolni. Ijed- ten fékeztem, a motor megint bedöglött. Megrántottam még egyszer, rosszabbul, mint az első órákon, végre a parkolóhely mellé értem, kissé elébe álltam, most las- san jobbra kellett fordulnom a hátuljával, hogy párhuzamosan álljak a járdával és pontosan az oszlopok között.

Hirtelen elsötétült a kocsit belseje, üszökfekete lett, a kinti fehérség pedig az izzásig tágult, s a karosszéria feketéjét nyaldosta. A robbanás okozta fehérség volt ez, s úgy rémlett, a kocsit lassan forogni kezdett, majd gyorsabban, egyre sebese- ben, végül már veszettül, ezer kilométeres sebességgel forgott a saját tengelye körül, mint égítést az űrben, a tengely pedig csakis én lehettem. Hirtelen, de úgy, hogy a másodpercek részecskéit is észlelhettem, a mozgás lelassult, a kinti fehérséget pedig a naplemente vérvöröse váltotta fel. Képtelen voltam bármiféle mozdulatot tenni. Tekintetemmel a kezeimet kutattam, de nem leltem. Egész testem elhagyott. Amint a tájékoztató jelek felé fordítottam a fejem, melyeket Sfiri tett nekem a hátsó ablakra, hogy tudjam, mikor kell fordulni, és jól hátráljak a parkoló felé, nyakam hosszasan, rozsdásan nyikorgott, mint egy rossz motor: jobbra kell fordítanom a kormányt, amikor a vöröskeresztes doboz sarka az oszlopot jelzi, és balra, ha az ablakra mintegy véletlenül preckelt festékfolt (Sfiri tette oda) a másik oszlopot jelzi, s helyben maradok, ha a festékfolt az átellenben levő oszloppal van egyvonalban. Mindebből semmit sem láttam, csak az alkonyati vért, mely sebesen ment át a sötétségbe, és rémülten elfordítottam a fejem. A zaj erős volt, durva, feljajdultam,

fejem levált, kitorpte a szélvédő üveget, és aztán a térbe vészett. A kozmoszban dübörögve, nem tudom, hogyan sikerült hátranézniem: a szélvédő üveg, melyet a koponyámmal törtem be, tovább repedezett, lassan, ahogyan a moziban látni, amikor golyó lő át egy villanykörtét, az üvegszilánkok puhán, kecsesen szóródnak szét, a szilánkok puhán hullottak, s táncukból kivált elfordított nyakban végződő testem, a nyak hátranézett, hogy helyesen parkoljon, s a kocsis is lassan fordult a parkolóhelyre, a vértengerben, mely egyre gyorsabban és sötétebben alvadt.

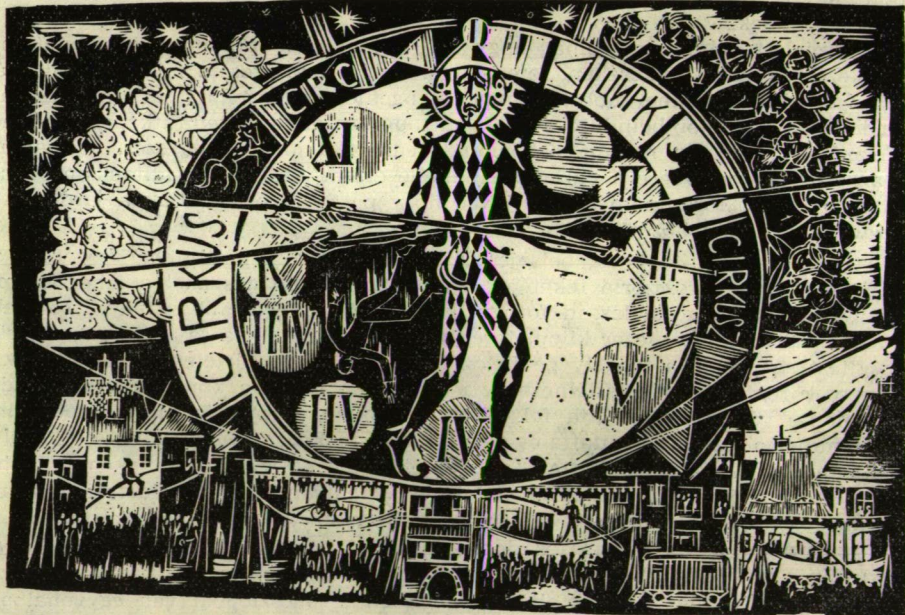
— Andreescu!

Az egyensapka alól úgy jött ki a hang, mint tompa fény vagy csontváz fehér mosolya.

A jelenet tartósan ismétlődött, a kocsis felé indultam, mely zúgó motorral várt. Ránéztem a hatalmas tömegre, mely zöld olajágakkal kísért erre a dicsőséges öngyilkossághoz vezető útra. A vörös anyafarkas az első sorban állt könnyes szemmel, egy csecsemőt nyújtott felém; tisztának és jónak láttam, mint anyámat. A kocsis ajtaja magasan, márványszínűen csillogott, kilincse emberi kézre emlékeztetett, gyerekes, kecses, dundi kézre, melyen a hüvelyk- és a mutatóujj meg volt harapva, a körmök lekopva; de hiszen ez éppen az öcsém keze, felismertem, az én kezem hasonmása volt, s álmomban elég sokszor fogtam szorosan a kezemben, ikerágyunkon átnyúlva. Úgy nyúlt ki a néz, mint egy kilincs, puhán lenyomtam, kicsi volt és meleg; kicsi maradt az enyém mellett, az enyém időközben megnőtt, hiszen az öcsém tizenkét éve halott.

(Kántor Erzsébet fordítása)

Petru Popescu a mai román próza egyik legtöbbet ígérő tehetsége. 1944. február 1-én született Bukarestben. 1967-ben a bukaresti Idegen Nyelvek Intézetében abszolválta az angol szakot. A központi írószövetségi hetilap, a *România literară* szerkesztője. Először versekkel és esszéikkel jelentkezett, majd az *Amfiteatru* című ifjúsági irodalmi-művelődési lap 1966-os pályázatán tűnt fel prózájával. *Prins* (1969) című, a modern városi élet ábrázolásában és a lélekrajzban kitűnő regényét írószövetségi díjjal jutalmazták.

FLORIAN ALEXANDRU MILAN: KÜTÉLTÁNCOS